

VRÁŤTE SA DO SVETA PERCYHO JACKSONA

APOLÓNOV PÁD

TYRANOVA HROBKA



RICK RIORDAN

FRAGMENT

Apolónov pád 4

Tyranova hrobka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Apolónov pád 4 – Tyranova hrobka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS  **MEDIA**

AP LÓNOV PÁD

TYRANOVA HROBKA

Napísal Rick Riordan

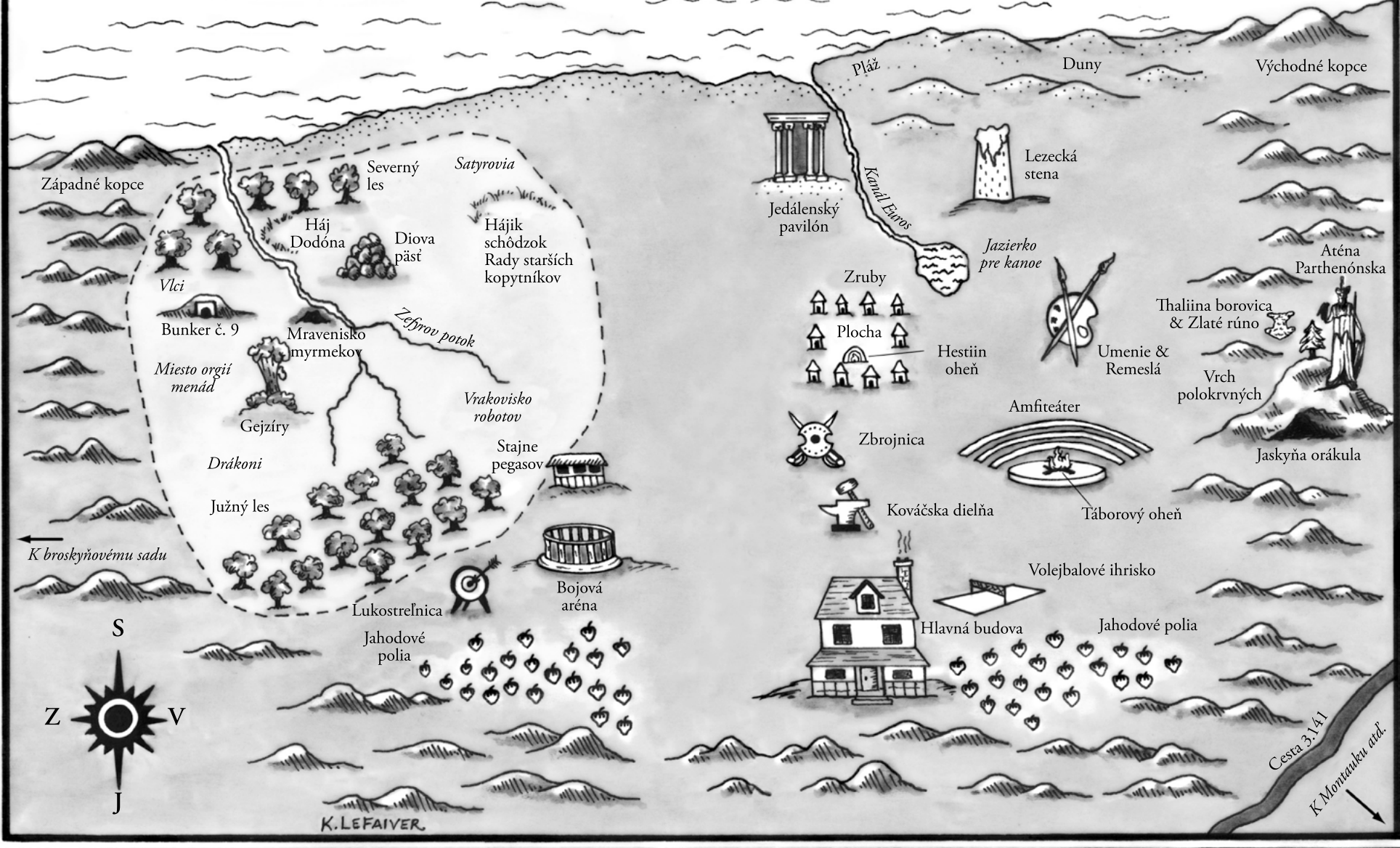
FRAGMENT

Na pamiatku Diany Martinezovej,

ktorá zmenila veta životov k lepšiemu.

TÁBOR POLOKRVNÝCH

ZÁLIV LONG ISLAND



Temné proroctvo

*Až k novu vzhliadne hora diablova,
až vzbĺknu slová vryté v pamäti
a Tiber svoje telá pochová,
pán zmeny spozná výzvy prekliatí.*

*Slnko musí prv na juh putovať,
cez bludisko, kde v oblastiach sparných
bude vládca tátoša prebývať
a vymámi z hovorca záhad dych.*

*Na západ do paláca musí ísť,
tam dcéra matkin pôvod rozpozná.
Len kopytník tým vodcom môže byť,
ísť cestou v súperových topánkach.*

*Keď spozná tri a k rieke príde včas,
až potom môže slnko krepčiť zas.*



1

*V pohrebnom voze
sa nenájde nič pod zub
Cukríky sa minuli*

JA TVRDÍM, že mŕtvolý sa majú vracat'.

Je to taká elementárna zdvorilosť, nie? Keď zomrie bojovník, treba sa postarať o jeho telo a odovzdať ho príbuzným kvôli pohrebnému obradu. Možno som v tomto trošku staromódny. Lenže ja mám *vyšše* štyritisíc rokov. A zdá sa mi neslušné nenaložiť s mŕtvymi, ako sa patrí.

Tak napríklad Achilles v čase trójskej vojny. *Totálny* hulvát. Celé dni vláčil mŕtvolu trójskeho bojovníka Hektora za svojim vozom okolo mestských hradieb. Nakoniec som presvedčil Dia, aby toho surovca donútil vrátiť Hektorovo telo jeho rodičom, a tí mu mohli vystrojiť poriadny pohreb. Dočerta, ľudia, spamätajte sa. Prejavte trochu úcty ľuďom, ktorých ste zavraždili.

Alebo mŕtvola Olivera Cromwella. Toho som veľmi nemusel, ale o to nejde. Najskôr ho Angličania pochovali so všetkými poctami. Potom si zmysleli, že ho vlastne nenávidia, a tak ho vykopali a mŕtvolu „popravili“. Postupom času mu hlava odpadla z kola, na ktorom bol napichnutý celé desaťročia, a takmer tristo rokov putovala

od zberateľa k zberateľovi ako odporný suvenír. Až som v roku 1960 šepol do ucha niekoľkým vplyvným ľuďom: *Tak a dost! Som boh Apolón a prikazujem tú vec pochovať! Uráža ma to.*

Pokiaľ šlo o Jasona Gracea, môjho padlého kamaráta a nevlastného brata, nechcel som nič nechať na náhodu. Osobne odprevadím jeho truhlu do Tábora Jupiter a rozlúčim sa s ním s plnými poctami.

Vyklul sa však z toho poriadny oriešok. Kvôli démonom, ktorí na nás zaútočili, a nielen kvôli nim.

Súmrak zmenil Sanfranciský záliv na kotol roztavenej medi, keď naše súkromné lietadlo pristávalo na letisku v Oaklande. Zdôrazňujem *naše* súkromné lietadlo. Ten let bol vlastne darček na rozlúčku od kamarátky Piper McLeanovej a jej otca, filmovej hviezdy. (Každý by mal mať aspoň jedného kamaráta, ktorého rodič je filmová hviezda.)

Pri ranveji na nás čakalo ďalšie prekvapenie od McLeanovcov: nablýskaný čierny pohrebný voz.

Meg McCaffreyová a ja sme si šli natiahnúť zmeravené nohy na letiskovú dráhu, kým posádka skormútene vykladala Jasonovu truhlu z nákladného priestoru cessny. Zdalo sa, že truhla z lešteného mahagónu vo večernom svetle žiari. Mosadzné pánty sa leskli dočervena. Nenávidel som tú krásu. Smrť nebýva krásna.

Posádka naložila rakvu do voza a našu batožinu presunula na zadné sedadlo. Nemali sme toho veľa, iba môj a Megin batoh (vďaka MACROVÝM VOJENSKÝM MALIČKOSTIAM), môj luk s puzdrom na šípy a ukulele, niekoľko skicárov a doskovú diorámu, ktoré sme zdedili po Jasonovi.

Podpísal som potrebné papiere, prijal kondolencie od posádky a potriasol si ruku s milým zamestnancom pohrebníctva. Podal mi kľúčiky od auta a odišiel.

Pozrel som sa na kľúčiky, potom na Meg, ktorá práve odhryzla hlavu z gumovej rybky a žuvala ju. Keď nám pristavili lietadlo, bolo vybavené poltuctom nádob s červenými cukríkmi. Počas letu Meg zlikvidovala rybiu populáciu až na hranicu vyhynutia.

„Mám šoférovať?“ začudoval som sa. „To je pohrebný voz z požičovne?“

Meg pokrčila plecami. V cессne sa povalovala na pohovke a tmavý pážací účes mala teraz vzadu splasnutý. Roh mačacích okuliarov s falošným kamienkom jej trčal z vlasov ako diskotéková žraločia plutva.

Zvyšok jej outfitu bol rovnako zvláštny: vysoké červené členkové topánky, obnosené žlté legínsy a jej obľúbené zelené šaty po kolena, ktoré dostala od mamy Percyho Jacksona. Tým *obľúbené* chcem povedať, že absolvovali toľko bitiek, toľko ráz sa prali a opravovali, že pripomínali skôr vyfúknutý teplovzdušný balón ako oblečenie. To hlavné mala okolo pása – záhradnícky opasok s množstvom vreciek. Deti bohyně Demeter bez neho nevychádzajú z domu.

„A kto asi? Ja nemám vodičák,“ odsekla, akoby mi musela pripomínať, že môj život momentálne ovláda dvanásťročná dievča. „Idem na sedadlo smrti.“

Pri pohrebnom aute by som tento výraz radšej nepoužíval. Meg však priskackala na stranu spolujazdca a nasadla. Ja som si sadol za volant. O chvíľu už bolo letisko za nami a mierili sme v prenajatom čiernom funusmobile na sever po I-880.

Ach, Bay Area... Tu som prežil príjemné časy. Tá priestranná pokrivená misa bola plná zaujímavých ľudí a miest. Miloval som zelené a zlaté kopce, pobrežie zahalené v hmlách, žiarivé čipky mostov a šialenú spleť štvrtí nalepených na seba ako cestujúci v metre v špičke.

V päťdesiatych rokoch som hrával s Dizzym Gillespiom v klube Bop City vo Fillmore. Počas Leta lásky roku 1967 som usporiadal improvizovanú jam session v Golden Gate Parku so skupinou Grateful Dead. (Úžasná kapela, no *naozaj* si nemohli odpustiť tie pätnásťminútové sóla?) V osemdesiatych som sa ponevierať po Oaklande so Stanom Burrellom – inak známym ako MC Hammer –, keď razil cestu popovému rapu. Za jeho hudbu si nemôžem pripísať zásluhy, ale s kostýmami som mu trochu helfol. Tie voľné nohavice zo zlatého lamé, to bol môj nápad. A teraz sa pusťte do mňa, módna polícia.

Väčšina tejto oblasti vo mne prebúdza dobré spomienky. No ako som tak šiel, neubránil som sa pohľadu na severozápad – smerom k okresu Marin a temnému vršku Mount Tamalpais. My bohovia to miesto poznáme ako Mount Othrys, sídlo Titanov. Aj keď naši odvekí nepriatelia boli porazení a ich palác zničený, ďalej som pociťoval zlé sily toho miesta – akoby to bol magnet, ktorý sa pokúša vytiahnuť železo z mojej momentálne smrteľnej krvi.

Robil som, čo som mohol, aby som zo seba striasol ten pocit. Máme na krku iné problémy. Okrem toho ideme do Tábora Jupiter – priateľského teritória na tejto strane zálivu. A pomáhať mi bude Meg. Čo by sa asi tak mohlo pokaziť?

Rovinou východnej časti zálivu sa prepletala Nimitzova diaľnica, vliekla sa okolo skladov a prístavísk, nákupných stredísk a mnohých rozpadnutých bungalovov. Po pravici sa dvíhalo centrum

Oaklandu. Malý zhluk vežiakov čelil svojmu populárnejšiemu susedovi San Franciscu na druhej strane zálivu, akoby hlásal: *My sme Oakland! Sme tu tiež!*

Meg sa rozvalila na sedadle, červené topánky si oprela o palubnú dosku a pootvorila okienko.

„Tu sa mi páči,“ usúdila.

„Práve sme sem dorazili,“ začudoval som sa. „Čo sa ti tu páči? Opustené sklady? Tá reklama na kura na vafliach?“

„Príroda.“

„Betón nazývaš prírodou?“

„Sú tu aj stromy. Kvety. Vlhkosť vo vzduchu. A rozvoniavajú tu eukalypty. Nie je to ako...“

Viac ani nemusela hovoriť. Náš pobyt v južnej Kalifornii poznačila spaľujúca horúčava, extrémne sucho a ničivé požiare – to všetko kvôli ohnivému labyrintu ovládanému Caligulom a Médeou, jeho bláznivou, zlostnou čarodejnicou. V Bay Area tieto problémy neboli. Aspoň zatiaľ nie.

Zabili sme Médeu. Zničili sme zradný labyrint. Oslobodili sme eritrejskú Sibylu a ulavili smrteľníkom a živoriacim prírodným duchom v južnej Kalifornii.

Lenže Caligula bol ešte vždy priveľmi živý. So svojimi spoluimperátormi z triumvirátu chcel ďalej ovládať všetky prostriedky proctva, prevziať vládu nad svetom a písať budúcnosť podľa vlastných sadistických predstáv. Práve teraz sa Caligulova flotila luxusných jacht blížila k San Franciscu, aby zaútočila na Tábor Jupiter. Nedočakal som si ani predstaviť, akú diabolskú skazu môže imperátor priniesť Oaklandu a kuracím rezníkom na vafliach.

Aj keby sa nám nejako podarilo poraziť triumvirát, bol tu ďalší problém. Najväčšie orákulum, to z Delf, bolo stále v moci Pythóna. Netušil som, ako by som ho mohol poraziť, keď momentálne trčím v tele šestnásťročného úbožiaka.

Nuž čo. Okrem toho bolo všetko fajn. Eukalypty krásne voňali.

Na I-580 sa premávka spomalila. Kalifornským vodičom vôbec nezišlo na um dať z úcty prednosť pohrebnému vozu. Asi si vraceli, že minimálne jeden pasažier sa už nikam neponáhľa.

Meg sa hrala s ovládaním okienka, otvárala ho a zatvárala. *Vrrr. Vrrr. Vrrr.*

„Ty vieš, ako sa dostať do Tábora Jupiter?“ spýtala sa.

„Jasné.“

„Pretože o Tábore polokrvných si to hovoril tiež.“

„A nakoniec sme sa tam dostali!“

„Hej, ale premrznutí a polomŕtvi.“

„Pozri, vstup do tábora je priamo tam.“ Mávol som rukou smerom k štvrti Oakland Hills. „Vedie tam tajná cesta z Caldecottovho tunela alebo čo.“

„Alebo čo?“

„No, ja som vlastne do Tábora Jupiter nikdy *nešiel*,“ priznal som. „Obyčajne som sa zniesol z neba v žiariacom slnečnom kočiari. Ale viem, že Caldecottov tunel je hlavný prístup. Určite tam bude nejaká tabuľa. Napríklad pruh *Len pre polobohov*.“

Meg si ma premerala pohľadom spoza okuliarov. „Ty si ten naj-
tupší boh zo všetkých.“ Zdvihla okienko s dôrazným *Vrrr. LUP!*
Nepríjemne mi to pripomenulo dopadajúcu čepeľ gilotíny.

Odbočili sme na západ na cestu číslo 24. Premávka sa trochu

zmiernila, keď sa priblížili hory. Vyvýšená cesta viedla okolo štvrtí s kľukatými uličkami a vysokými ihličnanmi, biele omietnuté domce čupeli na krajoch trávnatých roklín.

Tabuľa nám oznámila: CALDECOTTOV TUNEL 2 MÍLE. Malo ma to upokojiť. Čoskoro prejdeme hranicami Tábora Jupiter do silno stráženého, kúzlom chráneného údolia, kde ma pred mojimi starosťami aspoň načas ochráni celá rímska légia.

Tak prečo sa mi vlasy v zátylku ježili ako klince?

Niečo nebolo v poriadku. Uvedomil som si, že stiesnenosť, ktorú cítim od pristátia, možno nevyvoláva vzdialená hrozba Caligulu ani stará základňa Titanov na Mount Othrys, ale niečo omnoho bezprostrednejšie... niečo zlovoľné, čo sa približuje.

Pozrel som sa do spätného zrkadielka. Cez čierne priesvitné záclonky vzadu som nevidel nič, len premávku na ceste. No potom som odrazu na vyleštenom veke Jasonovej truhly zachytil pohyb niečoho tmavého – akoby popri pohrebnom voze preletelo čosi veľké ako človek.

„Hm, počuj, Meg.“ Pokúšal som sa hovoriť pokojne. „Nevidíš za nami niečo čudné?“

„Čo čudné?“

BUCH.

Auto poskočilo, akoby sme narazili do privesu plného starého železa. V čalúnenej streche nad mojou hlavou sa objavili dve priehlbiny v tvare nôh.

„Niečo nám pristálo na streche,“ usúdila Meg.

„Vďaka, Sherlock! Mohla by si to láskavo dať dolu?“

„Ja? Ako?“

To bola odporne aktuálna otázka. Meg mohla premeniť svoje prstene na prostredníkoch na nebezpečné zlaté meče, ale keby to urobila v uzavretom priestore, napríklad v pohrebnom voze, po a) nemala by dosť miesta na to, aby sa rozohnala, a po b) mohla by prebodnúť mňa alebo seba.

ŠKRÍP. ŠKRÍP. Vytlačené stopy sa prehlbovali, tvor na streche prešlapoval ako surfista na doske. Musel to byť riadny maco, keď sa zaboril do kovovej strechy auta.

V hrdle mi zabublal vzlyk. Ruky na volante sa mi roztriasli. Zatúžil som po luku a puzdre so šípami na zadnom sedadle, no nemohol by som ich použiť. Strieľať počas šoférovania sa dôrazne neodporúča, milé deti.

„Otvor napríklad okno,“ poradil som Meg. „Vykoľň sa a povedz tej potvore, nech sa pakuje.“

„Hm, ani mi nenapadne.“ (Pre všetkých bohov, tá je veru tvrdohlavá.) „Čo keby si sa pokúsil striasť ju?“

Skôr ako som jej stihol vysvetliť, že pri jazde rýchlosťou 130 kilometrov za hodinu na diaľnici je to hlúposť, začul som zvuk, ako keď sa otvára plechovka so sardelami – ostré zasýčanie vzduchu unikajúceho z kovu. Strop prerazil pazúr, špinavý biely pazúr veľký ako ostrie vrtáka. A potom ďalší. A ďalší. A ďalší, až z čalúnenia trčalo desať ostrých bielych hrotov – veľkých presne ako dve obrie ruky.

„Meg?“ zrúkol som. „Môžeš...?“

Neviem, čo som chcel vlastne povedať. *Ochrániť ma? Zabiť tú vec? Pozrieť sa dozadu, či tam mám spodky na prezlečenie?*

Stvorenie, ktoré rozdriapalo strechu, ako keby sme boli narodeinový darček, ma hulvátsky prerušilo.

Cez vydrapenú dieru na mňa hľadel vrásčitý diabolský tvor vzdialene podobný človeku, modročierny chrbát sa mu leskol ako muche, namiesto očí mal priesvitné biele gule, z vycerených zubov kvapkali sliny. Okolo tela sa mu trepotala bedrová zásterka z mastných čiernych pier. Šíril sa z neho smrad horší ako z kontajnera – a verte mi, že viem, čo hovorím, zopár som ich povymetal.

„JEDLO!“ zavyl ten tvor.

„Zabi to!“ zreval som na Meg.

„Stoč to!“ zrevala zase ona na mňa.

Jedna z mnohých nemilých vecí, ktoré mám zakódované vo svojom biednom smrteľnom tele, je tá, že som sluha Meg McCaffreyovej. Priamy príkaz nemôžem ignorovať. Takže keď skríkla „stoč to“, strhol som volant prudko doprava. Auto zareagovalo ako hodinky. Preletelo cez tri pruhy, prerazilo zábradlie a zrútilo sa do kaňonu.



2

*Môj mŕtvy kamoš
nie je na zožratie, kámo
Fakt, kámo, ver mi*

LIETAJÚCE VOZY MÁM RÁD, no skôr tie, ktoré vedia lietať samy.

Keď náš pohrebák dosiahol nulovú gravitáciu, mal som pár mikrosekúnd na to, aby som sa pokochal výhľadom dole – nádherným jazierkom lemovaným eukalyptami a cestičkami pre chodcov, plážičkou na druhom brehu, kde na dekách leñošilo zopár ľudí na pikniku.

No fajn, pomyslel som si v kútiku mozgu. Dúfam, že pristaneme aspoň vo vode.

A potom sme klesali. Nie k vode, ale k stromom.

Vydral sa zo mňa zvuk, ako keď Luciano Pavarotti v *Don Giovannim* nasadil vysoké céčko. Rukami som zvieral volant.

Vnárali sme sa medzi eukalypty a démon z našej strechy zmizol, akoby ho konáre úmyselne zmietli. Iné akoby sa zomkli okolo voza, spomalili náš pád. Jeden konár, voňajúci ako kvapky proti kašľu, nás odovzdával ďalšiemu, až sme s obrovským rachotom dopadli na zem na všetky štyri kolesá. Airbagy zareagovali úplne po „funuse“, nafúkli sa a pritlačili mi hlavu na opierku.

V očiach sa mi roztancovali žlté améby. V hrdle ma páčila príchut' krvi. Schmatol som kľučku na dverách, vyvliekol som sa spomedzi airbagu a sedadla a zvalil som sa na koberec chladnej mäkkej trávy.

„Bléééé,“ vyšlo zo mňa.

Počul som, ako Meg kúsok odo mňa vracia. Aspoň to znamenalo, že žije. Pár metrov po mojej ľavici voda oblizovala breh jazera. Priamo nado mnou sa na vrcholci najbližšieho eukalyptu krútil a vrčal náš modročierny kamarát démon, uväznený v klietke z konárov.

Horko-ťažko som sa posadil. V nose mi pulzovalo, akoby som mal dutiny plné mentolovej masti. „Meg?“

Vytackala sa spoza predku auta. Okolo očí sa jej tvorili modriny, zrejme darček od airbagu. Okuliare mala nakrivo, ale nepoškodené. „Stočil si to otrasne.“

„Pri všetkých bohoch!“ bránil som sa. „Prikázala si mi...“ Mozog mi vypovedal službu. „Počkať. Ako to, že sme živí? To *ty* si zohla tie konáre?“

„Jasné.“ Mávla rukami a objavili sa dve lesklé zlaté čepele. Oprela sa o ne ako o lyžiarske palice. „Už tú obludu dlho neudržia. Priprav sa.“

„Čo?“ skríkol som. „Počkať. Nie. Nie som pripravený!“

Vliekol som sa popri dverách auta a pozviechal sa na nohy.

Výletníci na druhej strane jazera sa zdvihli z diek, zrejme si všimli pohrebný voz padajúci z neba. Pohľad som mal zahmlený, no tí ľudia boli akísi zvláštni... Nie je jeden z nich v zbroji? A nemá ďalší kozie nohy?

Aj keby to boli spojenci, z tej diaľky nám nemohli pomôcť.

Dokrivkal som k zadným dverám a otvoril ich. Jasonova truhla ležala nedotknutá a zabezpečená v nákladnom priestore. Schytil

som puzdro na šípy. Ukulele sa tiesnilo niekde pod nafúknutými airbagmi, musel som si poradiť bez neho.

Tvor nad nami zavýjal a metal sa v klietke z konárov.

Meg sa zatackala, čelo sa jej zarosilo potom. A to už sa démon oslobodil a padal k zemi, pristál iba kúsok od nás. Dúfal som, že pri dopade si zlomí nohy, ale také šťastie sme nemali. Urobil zopár krokov, v tráve po ňom zostali vlhké krátery, vzpriamil sa, zavrčal a ukázal špicaté biele zuby pripomínajúce malé žrdky z plota.

„ZABIŤ A ZOŽRAŤ!“ zreval.

Pozoruhodný spevavý hlas. Mohol by robiť frontmana nejakej nórskej death metalovej kapele.

„Počkať!“ zvyškol som. „Ja... ja ťa poznám.“ Zašermoval som prstom, možno aby som si reštartoval pamäť. Luk, ktorý som zvieral v druhej ruke, sa zachvel. Šípy v puzdre zarachotili. „Po-počkať, ja si spomeniem!“

Démon zaváhal. Odjakživa si myslím, že vnímavé tvory sa rady dajú spoznať. Či už sme to my bohovia, ľudia alebo slintajúci démoni v pierkovitých bedrových zásterkách, teší nás, keď si ostatní na nás spomenú, oslovia nás menom, vezmú na vedomie našu existenciu.

Jasné, pokúšal som sa iba získať čas. Dúfal som, že Meg chytí dych, zaútočí na toho netvora a urobí z neho fašírku. Zatiaľ to však nevyzeralo, že by meče vedela použiť inak ako barle. Ovládať obrovité stromy asi človeka unaví, ale medzi nami, nemohla počkať a zrútiť sa až *potom*, čo zabije tú supiu obludu?

Počkať. Supia obluda... Znovu som sa zadíval na démona. Ten zvláštny strakatý čiernomodrý chrbát, mliečne oči, veľká papuľa